

CZIGÁNY GYÖRGY

Sínek

„Tristis est anima mea” – dudolja még –
 álmából kizuhan, menekül tétován.
 Lepkék, petúniák – nincs elveszithető,
 a mélység mosolya szemrésnyi égre fut.
 Örök dolog a szív: ha áll, hiába áll –
 nem tudja vannak-e Istennek szavai.
 Dédelget tűnt napot, a semmibe karol:
 fényt fölverő sínek suhognak el vele.

Fényképed és fél évszázad

Futam tenmagad röptén, a karcsú patak
 a lányos vonalak partja szakad –
 kiáradsz: lebegő
 rajzok a mozdulataid.
 Szüntelen szapora eső
 hullatja perceit: a karórád cseveg.
 Zajával úgy telik az éj, mint
 barlang a víz-suttogással,
 hol zengő cseppkövek
 csöppjein az idő szobra nő.

Mikrokozmosz

1

Napfényt kell harminckét foggal harapni –
 nevet Ottlik égő vízparton állva.
 Mérgeznünk kell, fogyasztani magunkat,
 hogy érettek lehessünk a halálra.

2

Minden semmi. Magány van.
 Egyre inkább örvendek
 az egyre kevesebbnek:
 elhagy az Ég. De láttam.

3

Kétségbe ejt a gyönyörűség sorsa.
 A Miatyánk tüzében vágyak, gondok.
 Örömtelenül mégis hálát mondok:
 az iszony köntösét szeretet hordja.